

מרגו פארן

ני מנסה להבין כבר הרבה שנים את פשר המעשה ההוא, שעשיתי לקראת יום הולדתי השמונה עשר, בעצם התשעה עשר.

התחלתי ללמוד באוניברסיטה. שערי הגיע כמעט עד לכתפיים, חום כהה, עם צל ירקרק של זית, ומעט ירוק בקבוק. יש שיער כזה. והעיניים? במבט ראשון אומרים עליהן שהן חומות, אבל אם מביטים היטב רואים את הצבע הירוק ההוא, שמתחתיו מסתתר גם כחול של מים לא ממש עמוקים. באותו זמן היתה לי גם חולצה של צמר קשמיר, ששרווליה היו קצרים, באותו גוון ירוק, ולבשתי אותה שוב ושוב, כמו שאני נוהגת לעשות, כשאני אוהבת בגד מסוים; כאילו אין בגדים אחרים.

ועם החולצה הזאת לבשתי חצאית שחורה צרה וקצרה, ונעלתי סנדלים, שעקבם לא גבוה, סגורים רק מקדימה, ומאחור הם מתחברים ברצועה דקה. יכולתי לשמוע את תקתוק וטיפוף הליכתי.

היה לי תיק שחור גדול, מעין תיק רופא, אבל הוא היה גדול יותר; הוא היה נפתח באבזם מלמעלה, כדי שאפשר יהיה בבת אחת לראות מה יש בפנים.

באתי לשיעורים ולתרגילים, וכבר אז הייתי נרדמת; לא הרבה זמן אחרי שהמרצה היה מתחיל לדבר - משהו על השבטים האנגלו-סכסוניים באנגליה, לפני הפלישה הנורמאנית והקשרים עם הנורווגים ומה שקרה אחרי הפלישה הנורמאנית. שמעתי את הדיבורים האלה ברקע. נדמה לי, שהיה גם איזה מלך ויליאם, כן ויליאם הכובש, שהיה נורמאני. מסתבר, שהנורמאנים הגיעו מצרפת ולא מסקנדינביה. זה מפליא אותי עד היום. קודם הם נדדו לצפון צרפת. ככה הדיבורים האלה הסתובבו לי סביב הראש והזדמזמו. ברשימה הביבליוגרפית היה ספר: THE FEUDAL KINGDOM OF ENGLAND. ניסיתי לקרוא בו בספרייה, לאחר שעברתי מספר חדרי מבוא, פואייה אחד מכניס אותך לבא אחריו. עליתי מדרגות, עברתי ספרניות, ולבסוף הספר היה בידי. חיפשתי לי מקום טוב לשבת בו: שיהיה מספיק אור, לא יותר מדי באמצע, לא מקום שעוברים בו כמו בתהלוכה, אבל גם לא מקום לגמרי נידח, כי צריך לראות את מה שנעשה. או שראיתי היטב את מה שנעשה וגם את נוף המפרץ עם האוניות, בייחוד האונייה האדומה, שמגיעה כמעט כל שנה, בחורף, ודיברתי עם זה ועם זאת, וקראתי רק מעט על אנגליה האנגלו-סכסונית והנורמאנית, או שלא הרמתי ראש, וקראתי בחריצות, ודי מהר

נרדמתי.

אז החלטתי לקנות את הספר. הזמנתי אותו ברוב חשיבות בחנות רצינית בירושלים, והמוכרת הסתכלה עלי בהערכה, כך נדמה היה לי; ספר בהוצאה אנגלית מכובדת. הספר ישב בבייתי על מדפי הרבה שנים, עד שיום אחד מישהו (עוד אספר על כך ועליו, אבל לא עכשיו) השפיע עלי למיין קצת את ספרי, ומכרתי אותו לחנות ספרים של יד-שנייה. גם החנות הזאת היתה בירושלים, אבל ברחוב אחר. רוב הזמן הספר הזה לא היה בירושלים. נתנו לי רק מעט תמורתו, והוא נעלם משם מהר מאוד (הלכתי לבקר אותו), ואני כמעט, כמעט לא הספקתי לקרוא בו. אני מתגעגעת לספר ההוא עם הכריכה הירקרקת שלו, שעליה היתה מצוירת מפת אנגליה. למדתי גם בשיעורים אחרים, לא רק על האנגלו-סכסונים - היתה לי מערכת מלאה.

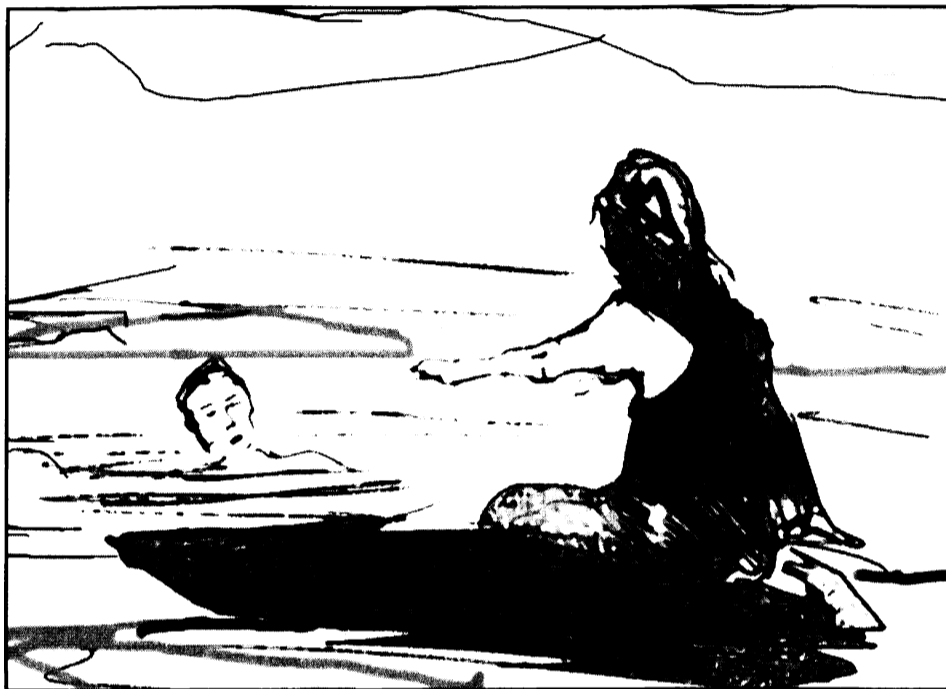
איך שהערב היה יורד, והכוכבים התחילו להתנצנץ, התעוררתי. הסתכלתי הרבה בראי, התבשמתי בבושם שאני ממשיכה לאהוב את ניחוחו; עדין אך נמשך והולך כמו ריח הרקפת, ויצאתי לכיוון מועדון הסטודנטים. בעיקר אהבתי את המועדון שהיה ליד הפקולטה לארכיטקטורה של אז. בצעדים קלילים הייתי נכנסת דרך הפתח החשוך, שבצבצו ממנו רק אורות קטנים, שדמו לחלומות שלי על פתחי בתים.

לפעמים רקדו לצלילי מוסיקה כזו, שהרוקדים מתנועעים במרץ כמעט מבלי לגעת זה בזה, ולפעמים המוסיקה היתה חרישית ומתגנבת לכמיהות שעד היום לא הצלחתי לברר אם הן אפשריות. ואז הרוקדים רקדו חבוקים. וכך, כשערב אחד הייתי חייכנית וזורחת, תיכף לכניסתי הוא הזמין אותי לרקוד. בחנתי אותו במבט מהיר, וראיתי שאיתו אני רוצה לרקוד עוד. גוף זקוף במיוחד, גבוה, משקפי ראייה, מבט מרוכז, אבל לא מדי; היתה רכות מסוימת במבטו ובקולו. כשהוא פנה אלי, הוא עמד בגליים קצת פסוקות, כמו מלח בים. היה לו סנטר מרובע, נמרץ, ומשקפי הראייה שלו היו עגולים, שערו חום וגלי ומצחו גבוה. התחלנו לרקוד ריקוד שקט, שהולך יחד עם חיבוק. "אני דניאל, ואת." "אני עמליה." "מה את עושה?" "אני סטודנטית ולומדת ארכיאולוגיה, היסטוריה וגיאוגרפיה. ומה אתה עושה?" "אני לומד בטכניון." "כן, מה אתה לומד?" "הנדסת מכונות וגם הנדסה גרעינית." חשבתי לעצמי, שהנה אני רוקדת

ואני עליתי על אחת מהן, ואחרי שהתיישבתי, הנחתי את רגלי מקופלות הצידה באלכסון. דניאל הסתכל עלי, הוא לא עלה על הרפסודה, ואמר "את נראית כמו נימפה." הוא אמר את זה בקול נמוך, והוא לא ידע שאמר את החיים שיבואו לי.

ערב אחד, כשטיילנו בגנים, מול נוף המפרץ, שאלתי אותו "נכון שאנחנו נשמור על קשר, יהיה מה שיהיה?" הוא ענה לי "כן". ואמנם, בימים הרבים שבאו הרהרתי בו, בתחילה בבכי, ועוד לא פענחתי את חידתי.

ובלילות שבהם הלכנו יחד בדרכים, והוא ליווה אותי לביתי, עלינו במדרגות, ועוד עמדנו הרבה רגעים לפני דלת בית הורי. אי אפשר היה להיפרד. אור הירח הסתובב שם בחלון כמו אור של מגדלור,

ואני כבר הייתי שזופה, אבל לא הבנתי איך זה שהוא לא פוגש אותי ביום שישי וביום שבת. כל כך רציתי, אבל לא. ולא הפסקתי לקוות, שהנה הפעם הוא יישאר. ובימי חמישי הייתי נכנסת בשקט ובעצב הביתה, ושם בחושך, שם בפנים, במרחק של שני צעדים, חיכתה לי אמי, ובלחש בלחש אמרה לי "הוא רק רוצה לנצל אותך. יש לו מישהי אחרת בתל-אביב, בסופי שבוע." מאחור היה מציץ אבי, והמבט הפראי בעיניו חזר על הדברים האלה.

וערב אחד, ערב קיצי של חודש יולי, ערב שבו אפשר לשמוע ממרחקים גדולים שמעבר לים את שירתם של בוצרי הענבים השחורים באיטליה, שרואים דרך גגות סוכותיהם את נצנוץ הכוכבים, לבשתי חולצה ירקרקה.

זה היה גם ערב יום הולדתי התשעה עשר, ואמרתי לדניאל אהובי, שבא לקראתי ופגש אותי תחת פנס הרחוב, שיותר לא אפגוש אותו, ויותר לא פגשתי אותו, והוא לא שאל, הוא פנה אחורה והלך.

אחרי הקיץ הגיע חודש ספטמבר, והוא שלח אלי כרטיס ברכה לראש השנה, ואני כל כך הסתחררתי מן השמחה, שהשבתי בכרטיס ברכה משלי. וזוכרתי, שהוא לא פגש אותי בימי שישי ושבת.

הלכתי לבית הדואר, וחיפשתי את כרטיס הברכה ששלחתי לו. חיפשתי בין אלפי המכתבים האחרים, והאיש שעבד בדואר אמר לי בקול אבהי "תני לו ליהנות מהכרטיס ששלחתי לו." לרגע חשבתי להרפות, אבל המשכתי בחיפושים עד שמצאתי. ■

עם גבר מוכשר כל כך. התמלאתי הערכה גדולה, בייחוד מפני שאני לא הסתדרתי עם הנוסחאות למחשבות, כל פעם בדקתי מחדש את השתלשלות הנוסחה, ואז הנוסחה היתה נבנית עוד, בייחוד בפיוזיקה, ואני שוב בדקתי אותה מן ההתחלה, ולא יכלתי להתקדם הלאה. הרגליים שלי היו כבולות בחבלים עבים של ספינות, חבלים שקושרים בהן את הספינות למזח. אבל אני רציתי לחשוב מחשבות פיזיקליות, והנה מישוהו שיכול ללמוד את אלה.

"סיימתי את הצבא ואני לומד שנה שנייה. בת כמה את?" "אני כבר די מבוגרת. בקיץ ימלאו לי תשע עשרה." המשכנו לרקוד כל הערב ההוא, ושלא כמנהגי, עיני לא חיפשו אף אחד אחר באותו ערב, והקשיבו לו, ואפילו לא חיפשו את הסטודנטים - הרקדנים השחורים

- שאהבתי לרקוד איתם, ובייחוד עם מוזס, שהגיע ללמוד כאן מאחד האיים הגדולים שבפתחת נהר האמזונס. מוזס שדמה לשירים של הארי בלפונטה. הוא רקד בקלילות ולחש כמו שמע את התופים שמתופפים בקצב זרימת המים באמזונס.

נפגשנו פעם או פעמיים בשבוע, ורק באמצע השבוע. ביום שישי הוא היה נוסע לתל-אביב לבית אמו. "אני חייב לנסוע, כדי לא להשאיר את אמי לבדה בימי שבת. אבי נפטר לפני זמן קצר, והם היו כל כך קשורים, ואין לי אחים. אני בן יחיד." הרגשתי צער בשבילו, וגם אמרתי לעצמי, שחיינו בבית הוריו היו כל כך שונים, כנראה, מחיי השוטטות שלי. דמיינתי לעצמי, איך זה לגור בבית כזה, ואיזה ריחות יש בבית כזה. "אבי היה רופא, ועדיין איש צעיר יחסית, והוא מת לי בדיים, ככה בבת אחת."

רציתי ערבי שישי ושבת, שאפשר ללכת בהם בצוואר זקוף, ולתת לרוח הבריזה לנפנף את השיער, ולהיכנס אל הנשימה, אבל זה לא היה, ובינתיים, כך נדמה לי, יש לי איזו יכולת כזאת, אבל זו שקיוויתי לה, איבדתי אותה.

היתה לי אז שמלה כחולה עם עיגולים לבנים די גדולים אחד ליד השני, עד שכמעט קשה היה לראות שזו שמלה כחולה, ובכל זאת היא נראתה כשמלה כחולה. היו לה כפתורים לכל האורך ובאלכסון, בצד הגוף, ונהגתי ללבוש אותה לפגישות עם דניאל. השמלה הזאת נתנה לי מראה שחומי.

השמלה הזאת המשיכה להיות איתי גם כשלמדתי פילוסופיה ולא רק על אנגליה הפיאודלית.

בוקר אחד נדברנו ללכת לים. כבר הגיע הקיץ, והלכנו לחוף השקט. זה היה ממש מוקדם, קצת אחרי שש בבוקר. בחוף הזה המים שקטים, כי הוא נמצא במפרץ קטן, שנמצא במפרץ גדול יותר, ובנוסף יש שם גם שובר גלים, שאליו באים שחפים, וגם אני אהבתי לטייל עליו.

במפרץ הקטן הזה היו גם רפסודות עץ, שצפות על המים על גבי חביות ריקות, שקשורות אליהן, וכך הרפסודות צפו והמים השתכשכו אל החביות. בחוף הזה היו הרבה רפסודות לרוחב ולאורך, עד לעומק הים. מעבר לרפסודות היו מצופים, כך שמי שהרחיק לשחות יכול היה לנוח על הרפסודות; לצורך זה היו מדרגות שניתן לעלות בהן ולשכב ולהתנדנד על הרפסודות או להיאחו באחד המצופים.

כשהלכתי עם דניאל באותו בוקר מוקדם אל החוף הזה, כבר היה די חם למרות השעה המוקדמת. שחינו אל אחת הרפסודות הרחוקות,